

КАЛИН ТОДОРОВ

**ЗАД ЗАВЕСАТА:
ГОЛЕМИЯ БРАТ**

София, 2020

© Издателство „Изток-Запад“, 2020

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Калин Тодоров, автор, 2020

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2020

ISBN 978-619-01-0750-7

КАЛИН ТОДОРОВ

**ЗАД ЗАВЕСАТА :
ГОЛЕМИЯ
БРАТ**

СЪДЪРЖАНИЕ

УВОД.....	7
БРЪСНАЧЪТ НА ОКАМ	
КАПО ДИ ТУТИ КАПИ	11
КОЙ Е „КРЪСТНИКЪТ“ – ЛЮБО ИЛИ ЛИЧО?	
КРАЯТ НА „ПАКС АМЕРИКАНА“	51
ПОРЕДНАТА ИМПЕРИЯ, КОЯТО РАЗСИПАХМЕ	
ЛИСИЦИ ПАЗЯТ КОКОШАРНИКА.....	69
„УИКИЛИЙКС“ ОТКРЕХВА ПОРТАТА КЪМ АДА	
ПАНДЕМИЯТА И „ГОЛЯМОТО ЗАНУЛЯВАНЕ“	103
НИЕ ЩЕ ПЛАТИМ ИПОТЕКАТА НА СВЕТА	
ПОСЛЕПИС	133
ПРЕКРАСНИЯТ НОВ СВЯТ	

Увод

БРЪСНАЧЪТ НА ОКАМ

След първите три книги от поредицата („Зад завесата на соца“, „Зад завесата на прехода“ и „Зад завесата на демокрацията“) бях залят от конспиративни теории за прехода.

Те уж отговаряха на сакралните въпроси: Кой ни ръководи, скрит зад завесата – нас и света? Кой е Големия брат?

Техните автори ми звъняха по телефона, пишеха ми имейли, намираха ме в социалната мрежа фейсбук, спираха ме дори по улицата, само дето пощенски гълъби не ми пращаха... Познати и непознати, българи и чужденци, мутри и ченгета, бивши дипломати и днешни журналисти, кой ли не още – всички ми предлагаха своите версии... Това бяха дълги, сложни и объркани разкази, илюстриращи множество конспиративни теории за мястото на кукловодите в стръмния ни, обратен път към капитализма.

В тях американски, германски, френски, турски и най-вече руски шпиони, масони и политици се криеха зад кулисите и дърпаха ту наляво, ту надясно конците на нашите марионетки. През това време телевизиите, вестниците, електронните сайтове преливаха от сензации и фалшиви новини за ролята на световните режисьори в съдбините на планетата.

Докато слушах, гледах и четях всичките тези истории, все повече си давах сметка, че както нас в България, така и хората по света през последните трийсет години, а и далеч преди това, са ги движили не само и дори не толкова световната конспирация и световните конспиратори, колкото алчността и глупостта. Накрая винаги се е случвало това – което от самото начало е щяло да ни избоде очите; само дето ние сме били вече слепи.

Затова реших да отсичам разказите за времената на прехода с „Бръснача на Окам“. Така наричат принципа за простотата в науката: „От множество теории, които обясняват еднакво добре един и същ проблем, обикновено е вярна най-простата. Затова трябва да бъде избрана именно тя.“

Правилото носи името на абат Уилям от градчето Окам в графството Съри на средновековна Британия.

Францисканският монах и философ-схоластик е живял, мислил и творил от 1280 до 1349 г. Той е учил да се избира винаги най-простото обяснение на събитията, а останалите версии безмилостно да се изрязват като с бръснач: „Когато чувам тропот на копита, си мисля за коне, а не за еднорози.“

Или, както гласи една американска поговорка, ако нещо се гмурка като патица, клати се като патица и кряка като патица – то е патица.

Затова послушах монаха, наточих бръснача и го размахам.

Капо ди тути капи

КОЙ Е „КРЪСТНИКЪТ“ – ЛЮБО ИЛИ ЛИЧО?

Искам да знаем имената на кукловодите! Трябва най-после да разкажеш кои в действителност са те!“ След изненадващия успех на трите ми книги заваляха покани за срещи с читатели: студенти и преподаватели от Университета в Русе, симпатични членове на читалището в Асеновград, любознателни пенсионери от дружеството „Приатели на книгата“ в Смолян, зрители и слушатели на кабелни телевизии и малки радиа.

Паралелната власт, главна тема и на трите книги, очевидно палеше здраво въображението на всички. И съвсем обяснимо най-честият въпрос, който почти постоянно всички те задаваха, беше за кукловодите на прехода. Отговорът на този въпрос и за мен е твърде сложен; пък и дали изобщо би имало куклен театър, ако марионетките си знаеха кукловодите? Но обещах

на мои читатели и затова ще направя опит да изпълня обещанието си.

Един ден по мобилния телефон се обади приятелят ми Любомир Шопов. (Докато пишех тази книга, Любо – достоен мъж – потегли към вечните ловни полета. Светъл да е пътят му, ще го помня с уважение, респект и благодарност.) Във времената на соца той беше като Двуликият Янус – дипломат от кариерата, посланик с най-висок ранг и в същото време ключов играч на външнополитическото разузнаване. По-интересното е, че Любо беше син на генерал Григор Шопов. А пък генералът, макар винаги да се е стремил да остава в сянка, беше „силният човек“ на специалните служби, несменяем първи заместник на шест министри на вътрешните работи. Затова съвсем не е случаен и прякорът му – наричаха го зад гърба му „Червения Гешев“. (Любопитно е, че по време на антифашистката съпротива като нелегален член на бойни групи Григор Шопов е бил задържан и разпитван от суперполицая Никола Гешев и съвсем не го е намирал за толкова голям професионалист.)

Бил достатъчно време покрай баща си, Любо знаеше твърде много за онези, а пък и за сегашните времена. Той имаше и твърде интересни, много добре информирани приятели в България, в Русия, във Великобритания и къде ли не още. Веднъж дори се изпусна, че от време на време се среща с Бобков, един от всемогъщите шефове на КГБ. Именно заради контактите му бях доста заинтригуван от думите, че към моите три книги има специален интерес от хора в Лондон. В деня, в който

той ми се обади, имах доста работа. Но Любо толкова твърдо и разпалено настояваше да се видим и да му занеса по един екземпляр от всяка книга, като преди това го надпиша на анонимен получател, че накрая се предадох и си определихме среща.

В дъждовен, мрачен, вече късен следобед се срещнахме на „Попа“ (паметника на Патриарх Евтимий в сърцето на София). Наложих се обаче известно време да почакаме негови приятели, които се появиха не след дълго. Те бяха интересна двойка. Единият, който вървеше напред, беше спретнат, облечен спортно, но елегантно, в маркови дрехи, слаб, по-скоро нисък, енергичен, културен и добре възпитан удивително запазен мъж; видимата му възраст беше между шейсет и седемдесет години. На пръв поглед той все пак беше съвсем обикновен, дори трудно забележим в пъстрата тълпа около паметника. Но дали пък не си внушавах: излъчваше съдържана и невидима сила, силата, която дават големите пари и властта. На няколко крачки го следваше, като внимателно се оглеждаше на всички страни, огромен мъжага, който през всичките два часа на срещата не отрони нито дума. Съвсем очевидно беше, че той бе професионален охранител.

Кафенетата наоколо, както обикновено в този късен следобеден час, бяха претъпкани. Докато напразно се лутахме из съседните улици в търсене на свободни места, едва не се сблъскахме с кварталната мутра. Тази

неочаквана среща ме убеди, че преценката ми за дребния господин е точна. В момента, когато се размина с него, без дори да го познава и изобщо някога да го е виждал, кварталният дребен бандит, иначе отвратително нагъл и агресивен, някак подсъзнателно, но твърде сервилно се изпъна и се вкамени, само дето не отдаде чест. Накрая все пак успяхме да се настаним в едно малко, тихо кафене на къса пресечка на булевард „Патриарх Евтимий“.

Поръчахме кафетата и содите, изчакахме момичето да ги донесе и преди още да съм го попитал каквото и да било, моят нов познайник започна спокойно да разказва. Той редеше история след история от своите удивителни преживявания през времената на късния соц и на ранния преход. Не бих казал, че съзнателно се хвалеше; по-скоро, смятам, искаше да ми даде съвсем ясна, точна и обективна представа кой е, какъв е, с какво се е занимавал и каква тежест е имал и има както в нормалното общество, така и в „подземния свят“. Чудех се каква е целта на този странен човек и директно го попитах за това.

– Аз съм много богат сега – нито на мен, нито на децата ми липсва нещо. Но къде-къде по-щастлив се чувствах в онези времена. Видял съм само добро от социализма. Той ме изучи, той ми даде хляба в ръцете. Каква държава имахме тогава – модерна, мощна, хуманна, която се грижеше добре за всеки един от хората си.